

Nr 168.

Av herr **Lindley**, *angående reglerande bestämmelser till skydd för renbetet i lappmarkerna.*

Under innevarande vinter ha gång efter annan i tidningspressen varit synliga uppgifter om svårigheterna för lappbefolkningens renar att utav lavmarkerna däruppe få sin försörjning. Detta som varit beroende av naturföreteelser, hård isbildning över laven, har också haft till följd katastrofartade invasioner av renhjordar på de bofastas utestående hö och därav givetvis följande skadeståndsprocesser.

Lapparnas kamp för tillvaron försvåras emellertid icke endast av händelser bottnande i naturförhållanden utan även av omständigheter, vilka statsmakterna, därest de vilja behjärta denna rasspillras kamp för uppehållet, kunna reglera, och jag tillåter mig att i det följande fästa riksdagens uppmärksamhet på en av dessa.

Under senare tid ha vederbörande skogsavverkare däruppe enligt uppgift från lappallmogen alltmera börjat utföra barkningen av timret på platsen för fällningarna, och skogsmarkerna bli sålunda i stor utsträckning belagda av bark, vilket synes vara till hinder för lavväxtligheten.

Till detta kommer enligt lapparnas utsago, att renlaven bibringas en för renarnas utfodring otjänlig bismak av kåda, allt resulterande i ytterligare foderbrist för djuren.

Jag vet ej i vad mån riksdagen kan finna sig intresserad av denna fråga, som möjligen kan synas vara för liten för riksdagen, men att den för lapparna i de trakter, där frågan är aktuell, är av vikt och intresse, torde framgå av bilagda utdrag ur protokoll, fört vid Arvidsjauras sameförenings möte den 24 augusti 1929, vilket jag ombetts bringa till riksdagens kännedom.

Av vad jag erfarit, ha av lapparna framställningar om att barkningen måtte utföras på särskilda platser, dit timret skulle sammanföras, gjorts till vederbörande skogsägare, men utan framgång, och detta protokoll skulle också enligt mötets beslut befordras till såväl domänstyrelsen som ock sågverksbolagen.

Undertecknad kan ej, såsom icke fackman, bedöma påståendena i denna sak, men med kännedom om lappbefolkningens svåra kamp för tillvaron tror jag mig förstå, att något behöves göras. Då de emellertid varken begära tullar eller statssubvention utan endast vissa reglerande bestämmelser på de organ, som i vår tid utnyttja de skogar, som de en gång betraktat som sina och vid vilka i varje fall lapparnas privilegier äro i första rummet fästade, tar jag mig friheten föreslå,

att riksdagen ville, med anledning av lappallmogens klagomål, att genom avbarkning av timmer i skogarna renmossans tillväxt hindras eller göres svåråtkomlig och mindervärdig som foder för renarna, hos Kungl. Maj:t anhålla om övervägande och förslag till reglerande bestämmelser i berörda fråga.

Stockholm den 20 januari 1930.

Ernst Lindley.

Avskrift av avskrift.

Protokoll, fört vid sammanträde med Arvidsjaur's sameförening den 24 augusti 1929, till vilket sammanträde omkring ett 30-tal same tillstädeskommit.

§ 5.

Ansåg mötet, att barkning av timmer helst borde ske på särskilda platser, ej som nu överallt i skogen. Erfarenheten har visat, att barken hindrar renmossan att växa samt att barken åt renlaven lämnar en kådaktig smak, som gör att renarna ej vilja äta renlaven. Dessutom täckes renlaven av vida barkstycken, som hindra renarna att få tag i laven. Då det även visat sig, att sådan bark i hög grad hindrar återväxten av skog samt alstrar insekter som också göra skada, beslöt mötet att ingå med skrivelse till vederbörande riksdagsmän, skogsbolag samt domänstyrelsen att barkning av timmer måtte ske på vissa platser, dit timmer sammanförts, och ej som nu överallt i skogen.

§ 12.

Till ordförande i sameföreningen valdes Henrik Nilsson, till kassör Karin Stenberg och till sekreterare Jonas Betsvall.

§ 15.

Att justera dagens protokoll utsågos herrar Nils Oskar Nilsson och Albin Björkman.

Justerat:
Nils Oskar Nilsson.
Albin Björkman.

Arvidsjaur som ovan.
Henrik Nilsson,
 ordf.

Avskriftens likhet med protokollsutdraget betygar:

Ernst Lindley.